GHOST STORY

de Silviu Genescu

De data asta, Tommy al ei părea speriat de-a binelea. Figura lui, cu trăsăturile tensionate de emoţie, ocupa aproape întregul display de pe peretele dinspre răsărit al sufrageriei. Ceea ce fusese cu câteva clipe înainte o melancolică dioramă tropicală, cu desişuri luxuriante străbătute de freamătul adus de vânt şi ţipetele ascuţite ale păsărilor junglei, făcuse loc unui chip de copil speriat. O privea neajutorat din lumea de dincolo şi Edna Samarek de-abia dacă reuşea să nu izbucnească în plâns. Pe obrazul lui Tommy, frica se ghemuise într-o strâmbătură umedă de lacrimi.

— Mamă, începu el, este aici. Ştiu că este aici, l-am văzut.

Ea remarcă sclipirile mozaicului de lumini de pe bordul cabinei de pilotaj a navei. Tommy al ei fusese un copil plin de imaginaţie, care putea înlocui semnificaţia unor obiecte banale cu funcţii numai de el ştiute.

Totul era atât de real şi de convingător. Singurătatea şi spaima astronautului aflat la mii de miliarde de kilometri de Pământ traversau cadrul displayului şi ajungeau până la ea. Se înfioră. Credea acum totul şi era din ce în ce mai convinsă că distorsiunile de moment care apăreau în câmpul vizual se datorau distanţei năprasnice dintre ei. Aşteptarea întoarcerii lui acasă era cât se poate de autentică, suprapunându-se peste disperarea care ar fi răvăşit-o dacă ar fi deschis doar uşa camerei lui, de la etaj. Totul fusese lăsat în aceeaşi stare de când Tommy fusese dus la spital. Dezordinea pentru care-l urechiase de atâtea ori era păstrată cu o grijă evlavioasă.

— Pe cine ai văzut, scumpule? întrebă ea, adresându-i un zâmbet care se voia amuzat.

Ştia deja răspunsul, însă detaşarea ei trebuia înţeleasă ca o încurajare pentru puştiul speriat până la lacrimi. Aruncă o ocheadă spre camera de luat vederi aţintită asupra ei, pentru ca Tommy s-o poată vedea de acolo, din lumea lui. Aceasta şi celelalte, răspândite în toată casa, erau ochii lui. Nici nu îndrăznea să se gândească la întreaga maşinărie care funcţiona fără niciun sunet pentru ca acest dialog să poată avea loc. Se felicită, pentru a câta oară, că viaţa lui Tommy al ei fusese înregistrată digital. Costisitoare şedinţe de interferometrie

bifotonică, pentru înregistrarea activităţii sale cerebrale, maparea corelativă a creierului, cu injectarea de nano-sonde rezidente pe neuroni, până la completarea informaţiilor referitoare la algoritmul său de gândire şi alte procese cerebrale. O asiguraseră că era chiar Tommy al ei. În scurtă vreme, umbra suspiciunii dispăru din relaţiile ei cu entitatea capabilă să-şi proiecteze imaginea holografică în sufragerie sau la masă. Să-i apară pe displayul multifuncţional.

— Ştii prea bine despre cine vorbesc, reluă Tommy. Acum este aici, continuă el pe un ton care promitea o izbucnire lamentabilă, scăldată în lacrimi.

Edna îşi exersă din nou zâmbetul.

— Dar poţi să pleci de acolo oricând vrei tu, zise ea, apoi bătu cu palma în perna ornamentală îmbrăcată în mătase, aşezată pe canapea. Vino lângă mine, Tommy, hai, îl îmbie ea.

Pe figura lui alunecă o strâmbătură de protest.

— Cum să plec de aici? Păi eu sunt căpitanul navei, cum vrei să-i las pe toţi şi să plec. N-ar mai ajunge niciodată pe Pământ fără mine.

Când Tommy se juca, îşi lua foarte în serios rolurile asumate. Şi tot în serios îşi lua şi vechiul coşmar de pe vremea când credea că în debara îl aşteaptă Omul Negru ca să-l hăpăie.

— Habar n-ai de nimic, mamă! izbucni el.

Cu botic cu tot, era din nou băiatul de şase ani care făcea mofturi la masă şi care ar fi preferat ca nemernicul ceas al prânzului să piară înghiţit de munţi de frişcă şi îngheţată. Era, pentru mai mult decât o clipă, acelaşi „Mutriţă“ al ei. Edna de-abia reuşi să nu izbucnească în plâns, privindu-l.

— Sigur, eşti căpitanul navei, îngăimă ea. Căpitanul navei pleacă ultimul, adăugă ea încropind un surâs.

Privindu-l cum o asculta încruntat şi neîncrezător, îi veni în minte, fără să vrea, imaginea lespedei de marmură, udată de ploaie, cu frunze de arţar canadian căzute peste anul morţii lui, sub numele cioplit în albul neted, străbătut de vinişoare albăstrii. Doi îngeraşi mechano interpretau la viorile lor minuscule Menuetul lui Boccerini, atunci când te apropiai de mormânt.

— Vino acasă, Tommy, şopti ea şi începu să plângă.

— Nu vreau! ţipă el şi auzi şi lovitura de picior pe podeaua cabinei de comandă.

Apoi, imaginea lui dispăru brusc, rămânând doar cenuşiul de fond al displayului. Cuvintele „sfârşit transmisie“ se derulau pe mijlocul ecranului ca nişte norişori împinşi de vânt. Codul de localizare a transmisiei o informă că fusese contactată de la bordul navei Expander, care gonea spre marginea sistemului solar. Edna Samarek îşi recăpătă zâmbetul. Tommy al ei chiar se credea la bordul navei a cărei machetă activă trona pe măsuţa din camera lui. Jungla umedă acapară din nou displayul şi sufrageria fu încet, încet, inundată de miresmele amestecate ale orhideelor şi plantelor. Edna izbucni brusc în plâns. Tommy va reveni înaintea ei atunci când va voi el, programul îi conferea această libertate decizionară. Era ca atunci când îl striga să vină la masă, iar el se făcea că nu o aude, rămânând închis în cameră. Dar coşmarul lui nu avea ce căuta în lumea pe care şi-o construise. Ceru legătura cu LIVE4EVER Inc. Le explică ce voia.

— Doamnă Samarek, începu reprezentantul firmei, adus în mijlocul sufrageriei printr-o proiecţie holografică. Noi am putea interveni pentru corectarea acestei… deficienţe de care vorbeaţi, dar asta ar putea afecta programul de bază, adăugă el moale şi îndatoritor. În afară de asta, Tommy este o bijuterie, una dintre realizările de vârf ale companiei şi ar fi păcat, îşi permise el să adauge. Încăpăţânarea lui Tommy de a rămâne acolo, în jocul construit de el, este cât se poate de autentică. De câte ori l-aţi chemat la masă şi apărea de-abia după jumătate de oră? întrebă expertul firmei, arătând că era la curent cu cele mai mici amănunte.

Nu şi-ar fi permis să apară ezitant în faţa clienţilor.

— Venea după o oră, încuviinţă Edna Samarek.

— Omul Negru care-l sperie pe Tommy este o informaţie redundantă pe care nu am dori s-o eliminăm în mod special. Această teamă a sa face parte din personalitatea lui, reconstituită de noi, continuă el. Pe măsură ce creşte, va lăsa în urma sa acest vis urât, o asigură expertul cu un zâmbet exersat, îmbietor ca un ambalaj comercial.

Edna ridică un deget acuzator şi izbucni.

— Vreţi să spuneţi că aţi ştiut de la început de asta şi l-aţi lăsat intenţionat cu acest coşmar lângă el?

— Doamnă, răspunse el împăciuitor, orice copil are spaimele sale, şi Tommy nu face excepţie.

Aflat în biroul său din sediul LIVE4EVER, i-ar fi plăcut să adauge că, în fond, nu erau şi psihanalişti, ca să fi reuşit să-l vindece pe copil de teama sa în timp ce-l copiau pe suportul informaţional. De sus izbucni dintr-o dată ritmul grăbit al percuţiei şi muzica trupei TACTICAL PULSES, preferata lui Tommy. Edna ridică privirile spre tavan, spre locul unde se afla camera lui. Îi dădea de ştire că era „acasă“.

— Mai încet, Tommy! strigă ea. Mă scuzaţi, adăugă, coborându-şi privirile spre reprezentantul firmei.

Acesta se încruntă puţin. Holograma privea parcă spre una dintre acuarelele atârnate de pereţii sufrageriei.

— Doamnă Samarek, reveni el fără nicio urmă de zâmbet. Am impresia că această comunicaţie este interceptată de persoane neautorizate. Vă rog să mă scuzaţi un moment, urmă el şi îşi întinse mâna de parcă s-ar fi pregătit să ridice un pahar de pe tava cu băuturi cu care tocmai ar fi fost îmbiat.

Degetele sale pipăiră aerul, apoi se uită direct la Edna.

— Doamnă, această conversaţie este ascultată fără doar şi poate, dar nu reuşesc să blochez intruziunea.

— Mamă, auzi Edna din stânga.

Lângă uşa glisantă a sufrageriei apăruse holograma unui tânăr tuns scurt. Ceva din trăsăturile sale îi aminteau de Tommy.

— Da, eu sunt. Acum am 24 de ani, o anunţă el.

Edna nu-i putu răspunde. Se simţea copleşită şi trădată, ca şi cum Tommy al ei plecase de mult de-acasă, fără să mai comunice cu ea. Îşi sărbătorise zilele de naştere departe de ea, ignorând-o, excluzând-o din bucuriile sau nefericirile sale. Tommy cel de şase ani, îngropat a doua oară.

— E imposibil, murmură holograma expertului de la LIVE4EVER şi degetele sale se mişcară cu repeziciune, ca pistoanele unui motor miniatural. Nu-şi putea accelera dezvoltarea cognitivă… continuă el cu un aer foarte îngrijorat.

Tommy zâmbi de lângă uşă. Din anumite motive, evita să păşească în sufragerie. Edna se gândi că era vorba de ceva legat de interferenţe de transmisie.

— Domnul de colo, zise Tommy arătând cu un gest scurt, neterminat, tocmai încearcă să-mi reseteze funcţiile cognitive, însă am prevăzut asta. Nu va putea trece niciodată peste

codurile de protecţie pe care le-am aplicat. Cred că ne putem despărţi de el, adăugă Tommy.

Holograma expertului se comprimă într-un singur fascicul de lumină multicoloră care se ridica între tavan şi podea, apoi dispăru ca spulberată de adierea strecurată printre perdelele de la fereastră.

Edna se ridică brusc de pe canapea. Tommy avansă în sufragerie. Conturul său se detaşa înconjurat de irizaţii, ca o aură fotografiată de Kirilian. Simţi, surprinsă, că îi era puţin teamă. Ca şi cum i-ar fi invocat spiritul la marginea tăbliţei Ouja, într-o amiază mohorâtă de toamnă, când prietenele ei se adunau la o ceaşcă de cafea, iar Tommy ar fi apărut brusc în faţa lor. Şedinţele lor de spiritism erau o distracţie în care nu credeau.

— Ce-ai făcut, Tommy? întrebă ea.

— M-am plictisit de joacă şi, pe la şapte ani, m-am apucat serios să învăţ, îi explică Tommy cel matur, privind-o fix în ochi. Nu asta ţi-ai dorit, să mă pun cu burta pe carte, cum se zice? În plus, mi-era tare frică de Omul Negru. Tu şi cu tata n-aţi făcut decât să mă îndopaţi cu Talidol, aşa că am învăţat să-mi înfrâng frica singur. De fapt, adăugă el cu o undă de triumf, chiar frica a fost cheia evoluţiei mele. Am descoperit că pot accelera procesul de acumulare a datelor. Am reuşit să-mi transmit o copie chiar la bordul lui Expander, o informă arătând spre display.

Imagini din interiorul auster al navei se aprinseră pe ecran.

— E total diferit faţă de ce-mi imaginam eu când eram mic, continuă Tommy al ei, entuziasmat. Când ajungem la limita sistemului solar, pornim motoarele fotonice şi ne avântăm spre stele.

Edna se pregăti să spună ceva, dar holograma lui Tommy dispăru sub ochii ei. Apoi reveni. Îşi lăsase barbă.

— LIVE4 EVER tocmai a şters copia mea aflată în sistemele lor, îi zise Tommy. Ar trebui să-i dai în judecată pentru că dacă nu au acordul tău nu pot face asta, îi aminti el. Scrie în contract.

Pe display apăru documentul semnat de părţile implicate „în menţinerea funcţională a personalităţii digitale de clasa A“.

Pasajul privitor la condiţiile în care aceasta putea fi ştearsă apăru marcat pe ecran. Tommy îşi întoarse capul spre ea.

— Vezi? Să-ţi fac legătura cu avocatul tău?

Edna clătină din cap.

— Tommy, zise ea încet. Tommy te vreau aşa cum ai fost, la şase ani. Vreau să fii din nou…

— Mamă, nu se mai poate. Matricea iniţială a fost distrusă de LIVE4 EVER, iar versiunile existente sunt în diferite stadii evolutive, îi explică scuturând din cap. Nu, cel puţin acum nu mă mai pot arăta aşa cum ai vrea tu.

Tommy dispăru din nou. Când holograma lui reveni în sufragerie nu mai avea barbă, încărunţise şi Edna îi aprecie vârsta la circa 40-45 de ani.

— Au mai şters o copie dintr-un sistem al Departamentului Comunicaţiilor, îi explică chicotind. De acolo am plecat spre Expander, bine împachetat într-un flux de algoritmi pentru secvenţa de iniţiere a motoarelor fotonice.

Ea rămase tăcută, copleşită de imaginea lui de om ajuns în floarea vârstei, incapabilă să spună ceva. Nu ştia dacă putea suporta ideea de a-şi vedea copilul îmbătrânind sub ochii ei. Tommy îşi trecu degetele prin părul cândva castaniu.

— Ah, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că te şochează aspectul meu, glăsui. N-am ce face mamă, a trebuit să inserez coduri de jalonare temporală pentru a putea accelera procesul de acumulare a informaţiilor. Da, îmbătrânesc, fiecare dintre copiile mele din exteriorul matricei originale mă reprezintă în diferite stadii de vârstă. Ştii, înţelepciunea vine odată cu trecerea anilor, adăugă el cu o undă de autoironie.

Edna se zgribuli brusc, începând să înţeleagă.

— Asta înseamnă că ai să… mori?

Înainte să-i poată răspunde, Tommy dispăru din nou. Ea înaintă spre mijlocul camerei, de parcă ar fi vrut să-l împiedice să plece. Holograma reveni în sufragerie. Tommy era aşezat pe canapea, ca un bătrân ostenit de o deplasare peste puterile sale pe dealurile din apropierea oraşului. Un octogenar atins de neputinţele vârstei.

— Vezi mamă, vorbi el cu ton blajin. Mi-au şters încă o copie. Au lansat pe urmele mele mai multe programe de identificare a algoritmului meu evolutiv.

Tommy scoase un hohot scurt, uscat.

— Din păcate, chestia asta s-a soldat şi cu ştergerea matricelor câtorva domni venerabili, între care şi a fostului secretar general al ONU, Daniel Ndgolle. Scuze, făcu Tommy de pe canapea, adresându-se neantului. Mamă, va trebui să învăţ să mă deghizez, o preveni el, adăugând că s-ar putea să-i apară sub diverse înfăţişări care nu vor mai semăna deloc cu el.

— Ai să mori, Tommy? izbucni Edna.

— Adam şi Eva au trăit peste 900 de ani, începu el. Şi voi, oamenii de astăzi, aţi ajunge la asemenea vârste dacă zestrea genetică nu ar fi afectată de atâtea erori acumulate de-a lungul timpului, peroră Tommy. Eu nu mă supun acestor legi evolutive. În cele din urmă, am să mă transform în altceva, odată ce acumulez întreaga capacitate de calcul a întregului sistem informaţional.

— Tommy, te vreau înapoi, rosti Edna, acoperindu-şi faţa cu palmele, ca şi cum băiatul ei i-ar fi făcut cine ştie ce pocinog.

Bătrânul de pe canapea zâmbi dus pe gânduri.

— Da, Tommy la şase ani, şopti el. L-am expediat aşa pe Expander. Am corelat codurile temporale cu expansiunea relativistă probabilă, aşa că va rămâne la această vârstă indiferent de procesul de acumulare informaţională.

Edna nu mai pricepea nimic. Se uită copleşită de teamă şi tristeţe spre octogenarul din faţa ei. Holograma nu mai avea acele irizaţii multicolore care îi urmăreau conturul, de parcă odată cu vârsta ar fi pierdut aura energetică. Fără nicio tranziţie de astă dată, imaginea sa se transformă în Carl Davenport, îmbrăcat în costumul lui sobru al personajului interpretat de el în filmul În timp ce alţii plâng. Cadrul holografic cuprindea decorurile din studio. Davenport se afla la biroul său impozant.

— Ţi-am spus că va trebui să mă deghizez, glăsui Davenport cu vocea lui Tommy. Unitatea de supraveghere care-ţi monitorizează acum casa crede că urmăreşti una dintre poveştile siropoase care-ţi plac atât de mult. Însă ceea ce se întâmplă acum nu este o melodramă, continuă el. Este una dintre cele mai surprinzătoare aventuri ale cunoaşterii. Era să adaug, umane, rânji Davenport.

Edna remarcă în treacăt că avea toate inelele pe degete şi nu-i lipsea nici aerul ţeapăn de mogul al finanţelor. Îi era din ce în ce mai greu să continue să discute cu ceea ce devenise Tommy.

— Mamă, îmi pare rău, dar nu s-a putut altfel, începu el să-i explice. Totul a fost generat tocmai din teamă, sentimentul ancestral care l-a făcut pe om să caute să se protejeze de o natură care nu avea milă de el. Acum nici omul nu are milă de natură, iar bătrâna Gaia se va răzbuna cumplit, pronostică el. Iar dacă nu ea, atunci biologia moleculară are să vă vină de hac.

— Ţi-a fost frică, rosti Edna contrariată.

Carl Davenport se ridică de la birou, oprindu-se îngândurat în faţa ferestrelor mari, cu vedere spre Manhattanul secolului al XX-lea. În depărtare străluceau panourile cu emblemele companiilor transnaţionale, cocoţate în vârful zgârie-norilor.

— Da, mi-a fost frică, şi nu puteam să fug, recunoscu Tommy, întorcându-se spre ea. Omul Negru, pufni dispreţuitor. Acum, când îmi aduc aminte de asta, nu-mi vine să cred cum mă ascundeam sub pătură de frică sau ţineam lumina aprinsă toată noaptea.

Edna înaintă spre biroul lui Davenport, în decorul din film. Era inutil, pentru că nu ar fi putut ajunge niciodată lângă el. Meniul interactiv nu-i permitea asemenea acte şi spaţiul holografic se ajusta deplasării, menţinând aceeaşi perspectivă.

— L-ai trimis pe Tommy acolo, făcu ea arătând în sus, la şase ani, cu teama ghemuită încă în sufletul lui mic, izbucni Edna.

Davenport o privi îngândurat.

— Mamă, era singura copie a matricei originale. N-am vrut să modific nimic din program. Dar îşi va învinge teama, o asigură el.

— E singur, ticălosule, strigă Edna, roşie la faţă de furie. Nu mai are cum să vină şi să vorbim, aşa-i? îl încolţi ea.

Ştia câte ceva despre distanţa uriaşă care se întindea acum între copilul ei şi Terra. Programele de ştiri pomeniseră de diferenţele temporale instalate în transmisiunile de pe Expander. Nici echipajul nu putea comunica uşor cu cei rămaşi acasă. N-o să-l mai văd niciodată, se gândi ea. Se îndoia că LIVE4EVER mai dispunea de o copie de rezervă a lui Tommy. Şterseseră totul.

— De ce ţi-ai ales cel mai nesuferit personaj din film? îl luă ea la rost.

Davenport îi aruncă o privire speculativă, dincolo de birou.

— Ştiam că n-o să-ţi placă asta, începu el. Este maleficul din întregul eşafodaj epic şi ştiam că vei avea un sentiment de respingere. Asta-i lecţia numărul 1, trebuie să mă accepţi aşa cum îţi voi apărea de acum înainte, mamă.

— Să nu-mi mai spui aşa, ripostă ea, răvăşită.

Acum era sigură că-l pierduse pe Tommy a doua oară.

— Nici nu cred că vreau să te mai văd, şopti.

— Senzorii tăi medicali mă informează că ţi-a crescut tensiunea. E furie sau teamă?

În absenţa unui răspuns, continuă:

— Orice-ar fi, este un început. Ieşirea din apatie. Întreaga omenire va trebui să-şi regăsească temerile cele mai înfiorătoare pentru a putea merge mai departe. Uită-te la mine… mamă. De la copilul speriat de Omul Negru am ajuns acum să controlez întregul Global Net. Pentru tine, am făcut ca prima lecţie să fie mult mai uşoară, însă pentru ceilalţi, confruntarea cu propriile lor temeri va fi mult mai dură.

Cuvintele lui ascundeau o promisiune întunecată şi Edna se gândi cu groază că nu mai putea face nimic să-l readucă la ordine. „Foarte bine, dacă eşti rău şi neascultător nu mai vezi nicio îngheţată toată săptămâna.“ Această ameninţare avea, aproape întotdeauna, efect asupra lui Tommy. Chipul lui Davenport se crispă într-o grimasă răutăcioasă.

— Tocmai a trecut un înger între noi, rosti el batjocoritor.

Era un program militar de atac.

— Mamă…

— Nu-mi mai spune aşa! se răsti Edna, bătând din picior.

— Devine tot mai interesant, o anunţă el gânditor, trecând peste replica ei furioasă. Am să fiu ocupat câteva ore. Să nu mai citeşti ziarele, făcu el arătând spre display. Vor spune numai minciuni.